

Arrest

nr. 136 986 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2014 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouden met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 18 augustus 2014 werd hem een inreisverbod opgelegd onder een bijlage 13sexies. Het inreisverbod werd op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Bij deze wordt het Inreisverbod van 3 jaar dat op 22.04.2013 aan betrokkene werd betekend ingetrokken en vervangen door huidig Inreisverbod.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan talrijke Inbreuken op de wetgeving inzake drugs waarvoor hij reeds vier maal door de CK van Antwerpen werd veroordeeld.. Op 07.00.2002 werd veroordeeld door de tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 manden. Op 21.01.2004 werd veroordeeld door de tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 Jaar. Op 31.08.2007 werd betrokkene veroordeeld door de GR tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden. Op 03.04.2000 werd betrokkene veroordeeld door de CR tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 Jaar, Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Het winst oogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod in toepassing van art. 74/11, §1,4*, van de wet van 15.12.1980....”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel; Geschonden bepalingen en bespreking: (...).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

A. Verwerende partij heeft op 18.8.2014 verzoeker een inreisverbod van 8 jaar opgelegd. Verzoeker had reeds op datum van 22.4.2014 een inreisverbod van 3 jaar opgelegd en vertrouwde erop dat verwerende partij een definitieve beslissing had genomen. Middels bestreden beslissing heeft men het inreisverbod dat op 22.4.2013 werd opgelegd ingetrokken en vervangen door de huidige beslissing, met name een inreisverbod van 8 jaar. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen. In casu heeft men alsnog een inreisverbod van 8 jaar opgelegd ten gevolge van strafrechtelijke veroordelingen waarvan de laatste dateert van april 2009. Verwerende partij neemt op 22.4.2013 een bijlage 13sexies om verzoeker een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Nadien wordt de huidige beslissing genomen en beslist men het inreisverbod van 3 jaar in te trekken om dan een inreisverbod van 8 jaar op te leggen. De rechtshandeling die door verwerende partij wordt gesteld leidt ertoe dat er geen enkel waarborg meer is tegen willekeur vanwege de overheid. Elke burger moet erop kunnen vertrouwen dat de overheid zonder enige reden niet kan terugkomen op de door haar genomen beslissing om dan een strengere beslissing te nemen. In casu was er geen enkele reden om op de beslissing van 22.4.2013 terug te komen en een inreisverbod van 8 jaar op te leggen vanwege het gevaar voor de openbare orde aangezien dat gevaar dan ook op 22.4.2013 zou bestaan hebben, want verzoeker heeft na 22.4.2013 geen enkele strafrechtelijke veroordeling opgelopen. Doordat verwerende partij het gevaar voor de openbare orde niet heeft ingeroepen en dat nu plots wel doet is er een manifeste schending van het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. Om deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

B. Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 8 jaar werd opgelegd aan verzoeker. De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar omdat verzoeker een aantal veroordeling heeft opgelopen in het verleden. Waarom direct gekozen werd voor een termijn langer dan vijf jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel. De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elke geval. Artikel 74/11, § 1, vierde lid

van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...) Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Pari.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd van méér dan de maximumtermijn van 5 jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Verzoekster vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekster, hoewel verzoeker een relatie heeft met mevrouw S K, zonder gekend beroep, geboren op (...)1976 Krakow (Polen), van Poolse nationaliteit, wonende en wonende te 2060 ANTWERPEN, (...). De aanvraag voor de wettelijke samenwoning van verzoeker werd geweigerd waartegen beroep werd aangetekend. De zaak is momenteel hangende voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen onder het rolnummer AR 14/2844/A. In de door verwerende partij genomenbijlage 13septies dd. 18.8.2014 meldt verwerende partij dat verzoeker een verklaring wettelijke samenwoning heeft gedaan met mevrouw S. Met andere woorden, verwerende partij was op de hoogte van gezinssituatie van verzoeker. De aanwezigheid van een partner in België is een voldoende wegend element om het inreisverbod in te korten. Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor méér dan de maximale termijn van vijf jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod. Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld. De motivering van het inreisverbod, is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd. De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.2. Verzoeker betoogt dat de duur van het inreisverbod van 8 jaar niet wordt gemotiveerd. Verder stelt hij dat hij op 22 april 2014 een inreisverbod van 3 jaar heeft gekregen en dat het bestreden inreisverbod dat vroegere inreisverbod intrekt, hetgeen volgens hem het vertrouwensbeginsel schendt.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710) . Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing worden de juridische en feitelijke grondslagen op basis waarvan een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd, op een duidelijke wijze aangegeven.

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, houdt de formele motiveringsplicht evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Het volstaat dat de determinerende motieven op een duidelijke wijze worden aangegeven.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de determinerende motieven kent, zodat in casu de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is bereikt. Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker inhoudelijk kritiek uit op de bestreden beslissing, voert hij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht en bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De termijn van 8 jaar van het inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Verzoeker werd vier keer veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens drugsmisdriven. Verzoeker betwist deze gegevens niet.

Uit de rechtspraak van zowel de Raad van State als van het Hof van Cassatie blijkt dat het vertrouwensbeginsel niet contra legem kan worden toegepast (VANDE LANOTTE, J., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M., MAST, A., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer, 2002, 58-59). Het feit dat het inreisverbod van 22 april 2014 ingetrokken en vervangen werd door het bestreden inreisverbod van 18 augustus 2014 houdt derhalve geen schending in van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Hij stelt dat hij een relatie heeft met een vrouw van Poolse nationaliteit die te Antwerpen verblijft. Hij stelt dat het afleggen van de verklaring van wettelijke samenwoning geweigerd werd en dat hij beroep heeft aangetekend tegen die weigering. Volgens hem moest de termijn van het inreisverbod korter zijn omdat hij een partner heeft in België.

Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot vastgestelde feiten die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker kan nadat hij in beroep genoegdoening heeft verkregen aangaande de verklaring van wettelijke samenwoning, in toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet de opheffing of de opschorting van het inreisverbod vragen omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker slaagt er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC